

Jaroslava Krepelkova
učo: 365872

Pre túto úvahu som si vybrala článok zverejnený na portále msn.com, v jeho časti venovanej zdraviu, a to hlavne preto, že má veľmi chytľavý názov: *Výskum potvrdzuje: skúšanie plaviek je najhoršie*. Osobne mi príde humorné predkladať skúšanie plaviek ako niečo hrozné, ale považovať to za niečo „najhoršie“ – v porovnaní s čím? – už sa mi zdá úplne absurdné, hlavne keď nezabudneme, že sa nachádzame v sekcii, ktorá hovorí o zdraví.

Avšak, rozhodla som sa teda preskúmať, s čím autorka článku skúšanie plaviek porovnáva, že to považuje za hodné tak zásadného vyjadrenia.

Autorka vo svojom článku uvádza, že podľa novej štúdie stačí, že si ženy predstavia skúšanie plaviek, a dôjde k zhoršeniu ich nálady. Autorka tento jav spája s fenoménom vlastnej objektifikácie (self-objectification), ktorú vysvetľuje ako osobnostnú charakteristiku, vďaka ktorej sa niektoré ženy budú s väčšou pravdepodobnosťou vlastnej objektifikácie dopúšťať častejšie než iné. Objektifikáciou sa rozumie predstava toho, že vlastný pohľad na seba odvodzujeme od toho, ako predpokladáme, že nás vidia ostatní.

Podľa autorky niektoré situácie vedú k zvýšenému výskytu seba-objektifikácie žien, neuvádza bohužiaľ, ktoré situácie má na mysli. Spomína ale výskum Tiggemannovej, ktorý sa snaží zistiť, akú úlohu v objektifikácii hrá oblečenie.

Výskum samotný sa zameriava na to, akú úlohu hrá oblečenie v telesnej skúsenosti žien (ako oblečenie ovplyvňuje zakúšanie svojho tela ženami) a to práve v rámci teórie objektifikácie. Výsledky výskumu sú v niektorých ohľadoch očakávané, v niektorých prekvapivé. Zverejnený článok ich ale redukuje a zjednodušuje na spomínaný výrok.

Výskum prebiehal tak, že ženy, ktoré sa účastnili výskumu, si mali postupne predstaviť 4 rôzne situácie, v ktorých boli buď v skúšobnej kabíne v obchode, skúšajúc si plavky alebo rifle a sveter; alebo boli na pláži oblečené do plaviek alebo riflí a svetra.

Nezávislé premenné výskumu boli definované ako pocit seba-objektifikácie, pocit nespokojnosti s postavou, pocit hanby za vlastné telo, za moderujúce premenné boli označené BMI (body mass index) a osobnostná charakteristika seba-objektifikácie, ktorá bola zisťovaná dotazníkom.

Autorky výskumu snažili zistiť, ako vplyva oblečenie a miesto, kde sa nachádzajú, na náladu, pocity hanby a nespokojnosti s vlastným telom. Na základe práve teórie objektifikácie by sa dalo predpokladať, že najviac si ženy budú pripadať hodnotené pri predstave scenára na pláži v plavkách.

Zverejnený článok je trochu nepresný čo sa týka samotného vysvetlenia objektifikácie, pretože nemôžem súhlasiť s vysvetlením tohto javu jednou vetou, ktorá naznačuje, že je to niečo vo vnútri žien, osobnostná charakteristika, ktorú jednoducho ženy majú. Autorka článku vôbec nespomína, že táto vlastnosť, alebo skôr postoj, je spoločensky pestovaný a že nie je nezmeniteľný, ani daný a je možné s ním pracovať.

Článok nerozlišuje dostatočne medzi zlou náladou a tendenciou k objektifikácii, autorka berie tieto dva javy ako jeden, kdežto výskum ich jednoznačne oddeľuje. Výsledok výskumu dokonca predkladá, že za istých podmienok vo výskume mali síce ženy horšiu náladu, ale nižší pocit seba-objektifikácie.

Článok ďalej neberie do úvahy, či sa takto získané závery dajú považovať za univerzálne platné, keďže sa výskumu zúčastnili mladé ženy, vysokoškoláčky v Austrálii. V diskusii výskumu je toto jasne uvedené, no článok to prechádza mlčaním. Článok sa podľa môjho názoru snaží tvoriť akýsi rámec na to, ako by sa ženy vlastne mali cítiť pri skúšaní plaviek

Jaroslava Krepelkova
učo: 365872

a že je úplne v poriadku a je to akceptovateľná norma, cítiť sa neprijemne či nevhodne, pretože to validuje výsledok výskumu.

Áno, výskum potvrdil hypotézu autoriek, že byť v plavkách ženy pociťujú neprijemne nezávisle od prostredia, v ktorom sú, ale zároveň záleží od ich BMI, ktoré ovplyvňuje pocit hanby a nespokojnosti s vlastným telom, čo autorka článku vypúšťa.

Čo sa seba-objektifikácie týka, autorka článku mohla viac rozvinúť aj ostatné výsledky výskumu, ktoré by mohli byť pre čitateľky článku zaujímavé a ktoré nemusia nutne posilňovať existujúci stereotyp, že seba-objektifikácia sa zvyrazňuje vo verejnom prostredí, keďže výskum poukázal na to, že pri predstave nosenia plaviek vo verejnom prostredí síce dochádza skôr k zhoršeniu nálady, ale v súkromí skúšobnej kabíny v obchode sa zvyšuje seba-objektifikácia žien.

Osobne považujem predmet takéhoto výskumu za veľmi zaujímavý, hlavne z toho pohľadu, že má potenciál nabúrať stereotypy, ktoré majú ženy o vlastných telách a o tom, ako rôzne ich môžu vnímať. Škoda, že autorka článku zredukovala výsledky výskumu iba do kliše nespokojnosti žien s ich telami v plavkách a zároveň sa rozhodla radšej navrhnúť ženám, aby sa vyhýbali zrkadlám.

V této podobě nemohu práci přijmout – zatím 0 bodů.

Našla jste si vhodné články, tedy část úkolu splněna. Bohužel v seminární práci vůbec nejsou řešeny statistiky. Výtky, které nyní uvádíte se týkají spíše metodologie výzkumu (pojmy apod.) Zkuste se více zamyslet nad statistikou – viz komentáře v textu.

Pappas, S. 2012. Trying on swimsuits really is the worst, study confirms. *Today Health*, www.msn.com.

Link: http://todayhealth.today.msnbc.msn.com/_news/2012/04/23/11359379-trying-on-swimsuits-really-is-the-worst-study-confirms?lite

Tiggemann, M., & Andrew, R. (2012). Clothes make a difference: The role of self-objectification. *Sex Roles*, 66(9-10), 646-654. doi:10.1007/s11199-011-0085-3

link:

<http://www.springerlink.com/content/14221871692v2476/fulltext.pdf>